

Dávajte si pozor na to, o čom snívate.

ZA HRANICE SNOV

REBECCA
YARROS

Ljndeni

Za hranice snov

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.lindeni.sk
www.albatrosmedia.sk

Lindeni

Rebecca Yarros

Za hranice snov – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2026

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS MEDIA

ZA HRANICE SNOV

ZA HRANICE SNOV

REBECCA YARROS

Z angličtiny preložila Michaela Meňhartová

Ljndeni

Pre Brodyho, moje divoké srdce.

Si mojou čerešničkou na torte a tichým výdychom na konci dňa.

*Nášim najväčším pokladom z Fort Ruckeru nie sú strieborné
letecké krídla, si to ty, náš malý sivooký zázrak.*

Kapitola 1

SAM

Existujú pravidlá na schovávanie tampónov v kúpeľni nejakého chlapa? Ešte v takej príšernej usporiadanej kúpeľni? No, teraz už bola spolovice moja, takže nezostane nepoškvrnená dlho.

Niekoľkokrát som otvorila a zatvorila dvere na skrinke, ale tá ružová krabica stále vytrčala ako... no, žiarivá ružová krabica. Možno som na ne mala nájsť inú nádobu? *Naozaj polemizuješ o umiestnení tampónov?* Nechala som dvierka zatvorené a pomaly spätkovala od skrinky, akoby som v nej sfalšovala dôkazy alebo čo.

Moja taška s mejkapom ležala naľavo pri umývadle, ale na všetky moje krémy a prehnané množstvo produktov, ktoré som potrebovala na skrotenie svojich divokých kučier v južanskom vlhkom podnebí, mi nestačila moja časť skrinky a jeden čerstvo vypratý šuplík. Hej, priam to tu kričalo ženskostou.

Srať na to, teraz tu žijem ja aj moje tampóny... už dvanásť hodín. Po špičkách som prešla chodbou do svojej izby, ktorá

má dvere priamo oproti môjmu novému spolubývajúcemu. Len preto, že ja som bola hore o trištvrte na sedem, nemusí byť aj on a rozhodne som nechcela pokaziť prvý dojem tým, že ho drzo zobudím.

„Vstávame!“ Ember mi s pokrikom rozrazila dvere s jednou rukou schovanou za chrbtom. Aj keď bola mojou najlepšou priateľkou, na túto dennú hodinu vyzerala príliš čulo, priam žiarila vďaka vplyvu alabamského slnka a aktivítam s priateľom, o ktorých som nechcela ani počuť. S týmto priateľom, Joshom, som teraz v podstate bývala, spolu s jeho najlepším kamošom Jaggerom a ďalším chlapom, ktorého meno som si nikdy nedokázala zapamätať. Traja chlapi. Jedna baba. Akože neviem, či môže byť niečo trápnejšie ako *toto*. Ember sa obzrela po mojich spolovice vybalených krabiciach. „Páni. Spala si vôbec?“

„Pár hodín.“ *Skoro vôbec*. „Ak sa nestíš, zobudíš ostatných.“

„Prosím ťa. Grayson prišiel domov niekedy v noci a všetci traja šli pol hodinu dozadu behať. Prečo myslíš, že som taká nabudená?“ Jej úsmev mi povedal oveľa viac, ako som chcela vedieť.

Grayson. Tak sa volá. „Už vyrazili? Musia byť nindžovia, nič som nepočula. A vy dvaja, tfuj. Akože. Neskutočné.“ *A závideniahodné.*

Zasmiala sa na mne a podala mi tašku, ktorú skrývala za chrbtom. „Vitaj v Alabame!“

„Žiješ v Tennessee.“

„Hej, ako čiastočná Alabamčanka... alebo čo, mám právo ťa privítať. Tak si to vezmi.“ Potriasla striebornou darčekomou taškou.

Zobrala som si ju, vyhodila z nej červený papier na hromadu prázdnych krabíc a vytiahla bordové tričko s věčkovým výstrihom, na ktorom bolo napísané TROY. Pery sa mi rozťahli do

úsmevu. „Je dokonalé, milujem ho!“ Tak dávno som sa necítila šťastne, že som ten pocit takmer nerozoznala.

„Nový začiatok. Nová škola. Nové tričko.“ Usmiala sa a objala ma. „Viem, že letná škola začína až o pár týždňov, ale zdalo sa mi, že sa to dnes hodí.“

Stisla som ju a potom ju pustila. „Ďakujem. Vážne. Keby si mi nepovedala, aby som si podala prihlášku na Troyskú univerzitu, alebo by mi Jagger neponúkol túto izbu, alebo by mi Josh nepomohol zbaliť všetok ten nábytok...“

„Na to sme tu. Och! Skoro som zabudla.“ Vytiahla z vrečka pyžama papier. „Heslo na Wi-Fi. Viem, že máš stretnutie s mamou cez Skype. Čas na kávu?“

„No jasné. Musíš sa vôbec pýtať?“

„Nikdy,“ odpovedala už z chodby.

Logo jablka na notebooku sa odrážalo v zrkadle na skrinke, keď som ho zapínala. Pripojila som sa na Wi-Fi. „Piloti. Samozrejme,“ zasmiala som sa popod fúzy a prihlásila sa na Skype s trojminútovým predstihom.

Už bola online.

Keď to zazvonilo, prijala som hovor. O pár sekúnd neskôr sa pred mnou zjavila mamina tvár. S unaveným výrazom si rozopla maskáčový vrch, pod ktorým mala béžové tričko, a zaviesla ho na operadlo stoličky.

„Samantha, zlatko. Ako sa máš?“ spýtala sa s chabým úsmevom. Okrem fotky z mojich promócií na strednej boli jej steny v Afganistane holé.

„Dobre.“ Položila som notebook na komodu. „Spolovice vybalená. Čo ty?“

„Mala som dlhý deň, ale držím sa... Čo to máš, preboha, na sebe?“

Pozrela som dole a zase na ňu. „Um... pyžamo?“ Mala som outfity, pri ktorých by tieto boxerky a tielko vyzerali priam puritánsky.

„Nemôžeš nosiť také pyžamo, keď teraz žiješ s mužmi. Kúp si nejaké poriadne.“

„Alebo to môžem preskočiť a zohnať si rovno pás cudnosti, mami.“

Mala v očiach *ten* pohľad. „Neodvrávaj. Len si myslím, že by si mohla ukázať trochu menej holej kože a viac zdravého rozumu.“

„Áno, madam,“ spevavo som odpovedala.

„Samantha.“

Povzdychla som si. „Dnes pôjdem nakupovať, mami, ale celá táto tvoja teória je neskutočne zastaralá.“

„Urob to pre mňa, dobre? Už teraz sa mi príliš nepáči, že bývaš s chlapmi alebo že si šla na vysokú školu do zapadákov v Alabame.“

„No, táto škola ma prijala, na rozdiel od ďalších dvadsiatich, na ktoré som sa hlásila.“ Prstami som hladila strieborné písme-
ná na svojom novom tričku.

„A kto za to môže?“ vyštekla.

Uprela som na ňu pohľad. „Myslíš, že to neviem? Robím, čo môžem, aby som napravila, čo sa stalo. Dostala som sa na *poriadnu* výšku, ako si chcela, som samostatná a dnes si budem hľadať prácu. Nemôžem sa vrátiť a zmeniť, čo sa stalo minulý rok.“ *Keby som mohla, urobím to.* Neustále ma dusil závrtný pocit viny. „Ak sa mi podarí udržať si dobré známky, možno ma na jarný semester zoberú naspäť na Colorado.“ *Ak sa im dokážem postaviť.*

Zložila tvár do dlaní a vzdychla. „Prepáč. Neznášam predstavu, že si týmto prechádzaš a ja tam nie som.“

„Nepotrebujem, aby si ma zachránila, mami. Stačí, keď mi dáš trochu priestoru.“ Aj centimeter by postačil. Aspoň raz.

„Možno som ti od začiatku dala priveľa slobody.“ Nieкто jej zaklopal na dvere. „Ďalej,“ odpovedala a hneď sa vystrela. Už dávno som si uvedomila, že má dve osobnosti, je moja mama a...

„Plukovníčka Fitzgeraldová?“ Spoza dverí vykukla niečia hlava.

Hej, ona, plukovníčka Fitzgeraldová, druhé ja mojej mamy.

„Kapitán, rozprávam sa s dcérou, nepočká to?“ Jej tón jasne naznačoval, že počká.

„Nie, madam, mrzí ma to, ale nepočká.“

„Hneď som tam.“

Trochu som spustila plecيا.

Otočila sa ku mne s ľútostivým úsmevom. „Samantha...“

„Mrzí ťa to,“ dokončila som za ňu so silným úsmevom. „Ja viem, mami. Máš povinnosti. Zajtra o tomto čase? Možno by sme mohli prebrať ponuku predmetov?“

„To by asi šlo, zlatko. Som na teba hrdá, že si sa takto pozviechala. Musím ísť.“

„Ahoj.“ Zamávala som a klikla na malé červené tlačidlo, ktoré ukončilo náš hovor. Šla som sa z nej zblázniť, ale vždy sme mali len jedna druhú. Prešla si peklom, keď ma vychovávala a zároveň postupovala v armáde, pričom vždy vzhliadala k Marcelite Harrisovej, prvej afroamerickej generálmajorke. Mala som taký pocit, že ju prekoná a stane sa prvou generálporučičkou.

Pokiaľ jej nebudem stáť v ceste.

Cinkol mi e-mail, ktorý sa aktualizoval po dvadsiatich štyroch hodinách offline. Ignorovala som zľavové ponuky a zopár osobných správ, kým som nenarazila na správu s predmetom

Ako šlo šťahovanie z adresy Apoole@gmail.com. Zvedavo som naň klikla a zhíkla.

NEZÁLEŽÍ NA TOM, KAM SA PREŠTAHUJEŠ. STÁLE SI KURVA.

E-mail som vymazala a zatvorila notebook, no srdce mi bilo ako šialené. Kam až musím zísť, aby som tomu ušla? Človek by si pomyslel, že po posledných devätnástich razoch prestanem otvárať e-maily z cudzích adries. Dokonca som si vytvorila novú adresu, ale potom sa začali objavovať aj na nej.

Nemyslela som na to, aspoň som sa snažila nemyslieť. Nový deň. Nový začiatok. Nová škola. Ako povedala Ember. Myslela by si to, aj keby vedela, čo som urobila? Nepovedala som o tom ani mame, hodila som to na zlé známky a nechala to tak. Niektoré veci boli príliš škaredé na to, aby som ich nechala vyplávať na povrch.

Vybrala som sa po studenej drevenej podlahe dole schodmi do kuchyne. Cez sklenené posúvacie dvere som videla, že bude pekný chladný deň, ale už som sa poučila, že v máji v Alabame neexistuje chlad. Už teraz bolo teplo a bude to čoraz horšie.

Po káve ani chýru, ani slychu, ani po Ember, ale našla som lístoček: *Chalanom, samozrejme, došla káva. Skočím ju kúpiť, hneď som späť. Dúfam, že ste si s mamou dobre pokecali.*

Ako na zavolanie mi začalo bŕšiť v hlave, akoby vedela, že som jej odoprela kofeín, od ktorého je tak hrozne závislá. Pošúchala som si čelo a pomaly otvárala dvierka skriniek, aby som zistila, kde čo je.

V kuchyni bol rovnaký poriadok, ako bol v kúpeľni, než som sa pristahovala, všetko malo svoje presné miesto. Nepamätala som si, že by Josh alebo Jagger boli takí poriadku-

milovní. Otvorila som vrchnú skrinku vedľa drezu, kde som zbadala šálky na kávu, a o dve poličky vyššie krabicu kávových kapsúl.

„Sladké vykúpenie,“ zamrmľala som a postavila sa na špičky, ale sotva som dočiahla na spodok poličky. Doriti. Nedočiahla som na ne. Pritiahla som si stoličku a otočila ju chrbtom k linke. Prečo mali skrinky až po strop? Čo čakali, že im príde odložiť riady Kobe Bryant?

Dobre, nebolo to tak vysoko. To dokážem. Po jednom kole som si kľakla na žulovú dosku a natiahla prsty, ale stále som na kávu nedočiahla. Posunula som odkvapkávač, na ktorom sa sušili nejaké šálky, a opatrne som sa postavila zvierajúc strednú dosku skriniek tak pevne, že mi zostali otlaky na koži.

Jednou rukou som sa držala skrinky ako o život a druhou som sa načahovala, kým som nedržala krabicu. „Mám to!“ *Ha! Čum na to, Kobe.*

„Čo si, do pekla, myslíš, že robíš?“

Poskočila som, ale udržala som rovnováhu. *Dobré dievča.* „Čo asi, robím si kávu.“ Stál vedľa mňa, kvapkal z neho pot a masívne holé ruky mal prekrížené na ešte väčšej hrudi. Dobrý Bože. Čo tento chlap robil? Pred raňajkami vzpierať kravy a potom ich žral? Kým som očami prešla po vytvarovaných líniách jeho lesklých svalov až k tvári, točila sa mi hlava. Asi by pomohlo, keby som sa nadýchla.

Jeho sánka bola rovnako ostrá ako jeho slová a tie pery... no, keby neboli skrútené, akoby zjedol citrón, určite by ma takisto opantali. Nos mal rovnako rovný ako chrbtovú kosť, ale jeho oči... Podozrivo ich prižmúril a ich bridlicovosivá farba mi vyrazila dych. Nikdy som nevidela oči takej farby, také hypnotizujúce, také vážne.

Zamával si rukou pred tvárou a pokrútil hlavou. Kurník. Rozprával, kým som ho očumovala. „Prisahám, že mu takú vrazím, že sa nespamätá. Pozri, neviem, kto si, ale viem, že sem nepatríš.“

„Čo?“ Urobila som krok dozadu k odkvapkávaču.

„Ktorý to bol? Lebo *obaja* majú priateľky. Skvelé baby, ktoré si nezaslúžia tvoje sračky, takže, *ktorý to bol?*“

Na obrovskom krku mu vystupovali žily.

„Netuším, o čom hovoríš.“ Bol sexy, ale možno trochu psycho?

„Jagger alebo Josh? Ktorý si ťa priviedol?“

Zamračila som sa. „Asi *obaja*?“ Niečo mi tu nesedelo.

„Spíš s obidvomi?“ Jeho hlas sa odrážal od kachličiek a vrazil mi šíp do srdca.

„Stojíš v mojej kuchyni takmer nahá o siedmej ráno.“ *Mojej kuchyni*, tie oči... to musel byť Grayson. Do riti, nemohol si Josh nájsť škaredých kamošov? Jeho pohľad ma pálil na koži, no potom zatvoril oči a zhlboka sa nadýchol. „Mohla by si sa aspoň obliecť. Ber ohľad na ľudí, ktorí tu bývajú.“

Líca mi zaliala červeň. Vďakabohu, že to na mojej pokožke nebolo vidno. „Hej. Napríklad na mňa!“ Sťahovalo mi hrdlo.

„Čo...“

„Prečo si si vyvodil, že s nimi spím? Pretože som dievča vo vašej kuchyni v nedelu ráno? Niečo ti poviem, je mi jedno, že si myslíš, aký si sexy...“ Kývala som prstom, pustila som pritom skrinku a urobila od neho ďalší krok. „Nemáš právo robiť si o mne domnienky!“

„Hej, Grayson...“ zvolal Jagger a ja som sa k nemu otočila, keď vošiel do kuchyne.

Zhikla som, pretože som sa pošmykla na kaluži vody a začala som padať. Narazila som kolenom do kamennej dosky a ťahalo ma to k zemi... a na Graysona. Bez slova ma chytil, pritiahol si

ma k hrudi s jednou rukou pod mojimi kolenami a druhou na chrbte. Pozerali sme si do očí a namiesto zapálenia a hnevu som cítila len pálenie a... nie tak celkom hnev. *Nie. Neopovúž sa.*

Nadvihol jedno tmavé, dokonalé obočie.

„Čo?“ vyštekla som v záchvate sebazáchovy. „Ak čakáš vďaku, nedočkáš sa jej. Hlavne potom, čo si ma v podstate nazval štetkou.“

„To slovo som nepoužil!“ Padla mu sánka. Hej. Mala som pravdu. Jeho pery boli plné, jemné a príliš blízko mojich.

Jagger sa zasmial. „No, som rád, že ste sa zoznámili.“

„O čom to hovoríš?“ odvrkol Grayson, ktorého hlas mi zavibroval v celom tele.

„Rád by vedel, čo robím u vás doma a s ktorým z vás spávam,“ zavrčala som.

Jagger si odhryzol z jablka, prehltol a potom sa neskutočne šibalsky usmial. „Spávaš? Panebože. Nie. Grayson, toto je Sam, naša nová spolubývajúca.“

Ešteže som na to bola pripravená, pretože Grayson ma odrazu pustil.

„Sam je chlap,“ povedal pomaly.

„To teda rozhodne nie som.“ Pomohol mi získať rovnováhu rukami na mojich bokoch, potom takmer zutekal na druhú stranu stola, akoby sa proti mne musel brániť stoličkou. Čo. Do. Riti.

„Očividne,“ odvetil s veľkými vystrašenými striebornými očami.

„Prečo ťa to prekvapilo?“ Odfúkla som si z očí prameň vlasov. *Bože.* Čo ak ma tu nechce? Dovolí mi Jagger zostať?

„Nikdy si nepovedal, že Sam je dievča,“ obvinil Jaggera.

Jagger prežúval ďalšie sústo. „Človeče, Sam vždy bola dievča. Povedal si, že s tým súhlasíš.“

Grayson vytasil mobil a niečo hľadal. „Nie. Prečítam vám to. Počuj, môže sa do tej zvyšnej izby nastáhovať Sam? Poznáme sa ešte z Colorada, Joshovi to neprekáža.“

Preniesla som svoje cenné kapsuly kávy ku kávovaru. Ak mám znášať tieto chujoviny, rozhodne budem potrebovať kávu. „Hej, ja som Sam, celým menom *Samantha*, kamoška z Colorada.“

„A dievča.“

S úškrnom som naklonila hlavu. „Zrejme.“

„Nespávaš ani s jedným z nich.“

„Nie.“

„A ja som práve...“ Zatvoril tie úžasné oči a než ich znova otvoril, zhlboka sa nadýchol. „Samantha, neskutočne ma mrzí, čo som svojimi slovami naznačil.“

Ale, pozrime sa, on sa vie ospra...

„Ale ak by si na seba mohla niečo hodiť, to by bolo super.“

Tak toľko k tej chrbtovej kosti. Kývol hlavou, pevne zovrel tie krásne pery a zavelil na ústup k vchodovým dverám s nejakými kecami o fitku.

„Čo s ním, do riti, je?“

Jaggerov úškrn už prerástol do plného pobavenia. „Netuším, ale bývam s ním už takmer rok a ešte som ho nikdy nevidel takého rozhodného. Do toho, Sam.“

„To nebol kompliment.“ Nasypala som si do horúcej šálky kávy cukor. „Musím skočiť kúpiť med a, prosím, povedz mi, že máte smotanu.“

„Ember tu býva každý druhý víkend,“ odvetil, prešiel okolo mňa k chladničke a podal mi fľašu smotany s príchutou amaretta.

„Ďakujem Bohu za maličkosti.“

„Sladké a blondavé,“ poznamenal a žmurkol na mňa. „Také ženy mám rád. Ozaj, včera ti prišiel list, nechal som ho na skrinke v chodbe. Cít sa ako doma a vitaj v Alabame, Sam.“

Potľapkával ma po chrbte a nechal ma prejsť k vchodu, chlipkajúc kávu. Ako povedal, na leštenom dreve ležal list z Troyskej univerzity pre Samantha Fitzgeraldovú.

Jednou rukou som držala kávu a druhou som sa snažila otvoriť list, ale zasyčala som, keď som sa porezala na palci. Strčila som si ho do úst a kávu som položila, aby som list mohla voľnou rukou otvoriť. Zalieval ma sladký pocit. Toto bol môj čerstvý začiatok. Moja nádej.

„Vážená slečna Fitzgeraldová,“ začala som čítať nahlas. Potom som sa zastavila.

Nie. Nie. Nie.

Ako? Prijali ma. Sľúbili mi čistý záznam, že moje známky z minulého semestra nebudú rátať. Začala by som v podmienke a potom by ma oficiálne prijali, keď by som úspešne ukončila prvý semester.

„Sam?“ Predo mnou stála Ember s dvomi pohármi kávy. Ani som si nevšimla, že sa vrátila. „Si v poriadku?“

Neúspech bolel ako sviňa. Počkať, to bol môj palec. „Doriti.“ Zatlačila som na kožu, čím sa rana otvorila a skoro som sa zasmiala, keď som si všimla, že nekrváca. Keď niečo tak strašne bolí, malo by sa to aspoň nejako prejavíť.

Tak trochu ako posledného dva a pol roka, ktoré som premrhala na výške.

Netriasol sa mi hlas ani nemal žiaden tón. Bol rovnako otupený ako ja. „Po ďalšom preskúmaní vašich záznamov vám s poľutovaním oznamujeme, že vás nemôžeme prijať na Troyskú univerzitu.“

Nezáleží na tom, kam sa presťahuješ. Stále si kurva.

Kapitola 2

SAM

„Sam? Pusti ma.“ Ember zaklopala po stý raz.

„Chod' preč,“ odpovedala som s hlavou medzi kolenami a opretá o čelo postele. *Nádych. Výdych. To prejde. Musí.*

„To sa nestane,“ zakričala cez dvere. „Pusti ma dnu.“

Pustiť ju? Načo? Aby mohla byť svedkom toho, ako som si posrala život? Ďalšie odmietnutie od školy. Ďalšia stratená šanca. Bože, čo ak to bola moja *posledná*? Čo ak bolo po všetkom? S veľkým čiernym bodom v zázname ma nikto neprijme. Všetky starostlivo vypracované plány, sny... boli fuč. Znovu.

A možno som si to za to, čo som urobila, zaslúžila.

Prevrátilo mi žalúdok a v ústach sa mi nahromadili sliny.

Vyskočila som na nohy, rozrazila dvere a prebehla okolo Ember do kúpeľne. Pristála som kolenami na mäkkom koberčeku a naklonila sa nad záchod práve včas, aby som doň vyvrátila tú kávu, ktorú som vypila.

Ember mi odhrnula kučeru z tváre, kým ma napínalo, no tá bolesť sa nedala porovnať s tým, ako mi trhalo srdce na kúsky.

„Tu máš,“ zašepkala, keď som spláchla a podala mi pohár vody.

Prepláchla som si ústa a nespúšťala som oči z pohára.

„Preto si toľko schudla?“ spýtala sa, keď sme už spolu sedeli na zemi opreté chrbtom o vaňu.

„Neschudla...“ Umlčala ma pohľadom. „Prechádzam ťažkým obdobím,“ dokončila som.

„Si moja najlepšia kamoška už od trinástich, Sam. Chcem ti pomôcť.“ Siahla po mojej ruke a stisla mi prsty.

Tá irónia bola takmer smiešna. Nepovedala som to ani svojej najlepšej kamarátke a ona sa mi zúfalo snažila pomôcť. Ale keby to vedela? Nie. Ember by to nikdy nepochopila. Plánovala si každý detail svojho života a mala pod kontrolou každú situáciu, v ktorej sa ocitla. Ember musela všetko napraviť.

Ja som všetko kazila, v každom zmysle slova.

Priložila som na stenu, ktorú som medzi nami stavala, ďalšiu tehlu a prinútila sa usmiať. „Nič s tým nenarobíš, Ember, naozaj. S týmto sa musím popasovať sama.“

„Čo budeš robiť? Chceš sa vrátiť do Nashvillu? Môžeš u mňa zostať, kým sa mama vráti.“

To ma pojeb, čo poviem mame? Žalúdok som mala ako na vode, snažila som sa predýchať nevoľnosť, pripomenúť svojmu telu, že toto už máme za sebou, ďakujem.

Dá mi prednášku. Bude ma súdiť. Bude sklamaná. A keby sa dozvedela pravdu? Povedala by: „Ja som ti to hovorila.“ A mala by pravdu.

Môžem to kašľať.

„Nie. Zostanem,“ povedala som oveľa presvedčivejšie, ako som sa cítila. „Zostanem, kde som.“ *Snažíš sa presvedčiť Ember alebo seba?*

„Dobre?“ Naklonila hlavu na stranu.

„Nájdem si prácu, v lete budem pracovať a ďalej si podávať prihlášky na školy.“ *A dostávať odmietavé listy.*

„Dobre.“

„Je tu veľa miest, kde sa môžem uchádzať o prácu, a možno budem mať väčšiu šancu dostať sa späť na dobrú školu, ak budem mať dobré pracovné referencie.“ Rozprávala som čím ďalej, tým rýchlejšie, akoby mi mozog zvracal, lebo žalúdok nemohol.

„Dobre.“ Pomaly prikývla.

„Tak. To znie ako dobrý plán. Práca. Prihlášky na školy. Prijatie. Získam späť svoj život.“

„Dobre...“

„Mohla by si prestať hovoriť *dobre*?“ Vyštekla som. „Nie je to dobré. Je to na hovno, ale lepšie to teraz nebude a neurobila som si to naschvál, jasné?“ Zostať tu? Šibe mi? *Nevrátim sa k mame s chvostom medzi nohami.*

Ember si povzdychla. „Ľudia vyle...“ Vypleštila oči. „Kurník. Chcela som povedať, že ľudia často odchádzajú zo školy. Nie je to koniec sveta.“

Prevrátila som oči. „Vyletia. Môžeš to povedať. Vyletela som zo školy. Hups, dva a pol roka môjho života vyletelo von oknom.“ Zaklonila som hlavu a buchla do posuvných sprchových dverí.

Rozhostilo sa medzi nami ticho, ktoré mi bolo viac nepríjemné ako kachličky, vďaka ktorým som si už necítila zadok.

„Môžeš sa mi zveriť, Sam. Nerobí ti dobre, keď to v sebe dusíš.“

Pretrhla sa posledná niť, ktorá ma spájala s mojou slušnosťou a zdravým rozumom. „Nie, nemôžem. Pretože si tam *nebola*. Odišla si. Bola si moja najlepšia priateľka a kvôli Riley si sa prihlásila na Boulder a odišla. A to bolo v poriadku, pretože som sa tešila s tebou a chcela som zostať v Springs. Ale potom si mi prestala volať, aj keď viem, že to nebolo naschvál, bola si... zaneprázdnená. Nemôžeš tvrdiť, že nás tá vzdialenosť neovplyvnila.“

Sklopila zrak na svoje ruky. „Strašne ma to mrzí. Pohltil ma život v Boulderi. Nechcela som, aby sme sa odcudzili. Proste sa to stalo.“

„Ja viem. To sa kamošom zo strednej stáva, len som si nemyslela, že sa to môže stať aj nám. A potom tvoj otec zomrel...“ Došli mi slová.

„A ty si ma bez slova prijala a dala naspäť dokopy.“

Pokrútila som hlavou. „To som tým nechcela povedať... Nie. Si moja najlepšia priateľka a v podstate ako sestra. Keď som s tebou počas maminej poslednej misie rok žila, naozaj sme boli sestry. Samozrejme, že som tu bola pre teba, keď sa ti zrútil svet. Nechcela som ťa nechať, aby si si tým prešla sama. Keď sme spolu, preskočíme to, čo nám ušlo, a vrátíme sa k tomu, aké sme boli, ale ty si opäť odišla. Dostala si sa na Vanderbilt, za čo som na teba hrdá, ale nebola si *tam*, nevidela si...“ Zhlboka som sa nadýchla. „Niečo sa stalo. Robila som zlé veci.“ V hrdle mi navrela hrča. „Urobila som zlé rozhodnutia a to je na mne.“

„Chceš o tom hovoriť?“ ponúkla sa.

„Radšej sa osprchujem.“ Vyčarila som falošný úsmev a odmietla jej ponuku. „Musím predsa vyzerieť k svetu, aby som dostala prácu, nie?“

Postavila sa a sklopila oči k zemi. „Rozhodne. Pozriem na nete nejaké inzeráty.“

Ember musí všetko vyriešiť. „Nie, zlato. Veď sa s Joshom takmer nevidate. Choď za ním. O chvíľu vypadnem.“

„Si si istá?“

„Úplne.“

Stisla mi ruku a nechala ma osprchovať sa. Zadržala som slzy, kým som nestála nahá pod prúdom horúcej vody. Potom som im dovolila tiecť a otriasala som sa vzlykmi vo vode, ktorá mi takmer spálila pokožku.

Nezáležalo na tom, ako dlho som sa drhla, nedokázala som ho odstrániť zo seba ani zo svojho života.

Dopriala som si tie chvíle a dovolila som si vstrebať posratosť tejto situácie a zmierovala som sa s tým, o čo som prišla. „Jediná konštanta je zmena.“ To vždy hovorila mama, zvyčajne pokračujúc slovami: „A teraz to musíš prijať. Máš dosť práce.“

Ale možno by sa tá práca mohla začať až zajtra, pretože dnes som chcela iba zabudnúť.